

Lord Raffles

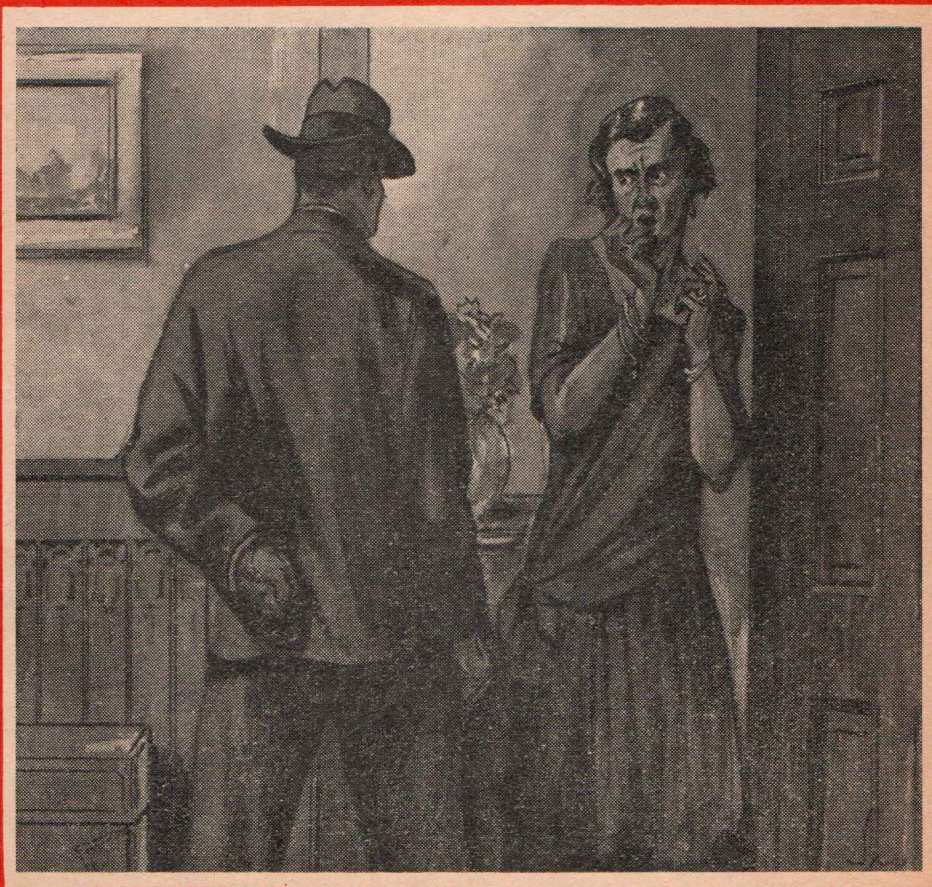
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE RAADSELACHTIGE FAKIR

N° 2456

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De raadselachtige fakir

HOOFDSTUK I

HET DIAMANTEN HALSSNOER

Lady Finchwood had er niet over te klagen, dat er niet genoeg gasten gehoor hadden gegeven aan haar uitnodiging, om tegenwoordig te zijn op haar grote soiree, waarop zich niet alleen een beroemde Zweedse zangeres zou doen horen, maar waarbij ook twee echte fakirs uit India de gasten hun wonderbaarlijke en geheimzinnige kunsten zouden vertonen.

Er werd gefluistord dat dat avondje Lady Finchwood alleen aan gage on-

geveer vijf honderd pond sterling zou kosten, hetgeen niet onmogelijk was, want Lady Finchwood behoefde niet op een paar stuivers te kijken.

Haar echtgenoot, was bij zijn leven theehandelaar geweest, en evenals de bekende theekoning Lipton destijds geridderd en tot Baronet verheven door Koning Edward. Zo kon Mr. Finchwood zich voortaan Sir Archibald noemen, door een besluit van de Engelse Koning Georges.

Natuurlijk werden daardoor zijn echtgenote, evenals de reeds geboren en de nog te verwachten kinderen opgenomen in de adelstand. Zij was dus voortaan Lady Finchwood en werd evenals alle andere adellijke dames aangesproken als mylady. Dit was een aangename staat van zaken, maar zou toch niet veel te betekenen hebben gehad, wanneer een reusachtig vermogen de nieuwe baronet en naderhand zijn weduwe niet in staat had gesteld om een leven te leiden dat in overeenstemming was met de pas verworven brieven van adeldom.

Hoe groot dat fortuin nauwkeurig was, kon niemand met zekerheid zeggen, maar het moest reusachtig zijn. Dit bleek uit de gehele levenswijze van Lady Finchwood.

Zij woonde slechts zes maanden van het jaar in Londen, gedurende de « season », wanneer het parlement zijn zittingen houdt.

Het was een van die grote, van natuursteen opgetrokken gebouwen, met balustrades van marmer rondom het dak, met marmeren cariatiden, die de zware balcon droegen, zoals ze in het midden van de achttiende eeuw gebouwd werden door de toenmalige architecten voor schatrijke edellieden.

Het huis stond in de nabijheid van Mayfair, de deftigste buurt van de wereldstad, aan de Kensington Park Road, tegenover Kensington Gardens. Het had tot voor twintig jaren in eigendom behoord aan een der kamerheren van Koning Edward, die het uit geldnood verkocht had aan Mr. Finchwood, die toen juist bezig was, fortuin te maken, en wiens thee reeds gedronken werd in de verste uithoeken van donker Afrika, op de Drentse heide en aan de boorden van de Amoer.

Hij had het dadelijk laten inrichten met een weelde, die de gasten, zonder onderscheid, verbluft deed staan.

Het blonk er van marmer, het straalde er van verguldsel, door het gehele huis dempten dikke lopers en Perzische kleden het geluid van de voetstap, er was ondermeer een grote zaal, die gemakkelijk een paar honderd gasten kon bevatten, zodat die zaal vaak werd ge-

bruikt voor filmvoorstellingen, opdat Lady Finchwood geen gebruik behoefde te maken van een ordinaire bioscoop, waar zij de kans liep naast een slagersongen te komen zitten. Achter het filmdoek bevond zich een toneel, dat dikwijls voor Charades en amateurvoorstellingen werd gebruikt, en het was juist daar, waar zich de tragische comédie zou afspelen, waarvan Lady Finchwood haars ondanks de hoofdperson zou zijn.

In de loop der jaren, met de verandering der mode, waren ook de meubelen een paar malen vervangen voor meer moderne, want Lady Finchwood ging met haar tijd mee.

Maar de inwendige bouw was gebleven, zoals zij was: de brede gangen, de ruime hall, een zaal op zich zelf, de schilderijengalerij, de balzaal met haar parketvloer en de vele gangen en trappen op de drie verdiepingen van het oude huis, dat nog over een binnenplaats beschikte, groot genoeg om er twee andere huizen neer te zetten, en over een der grootste tuinen van Londen, waarvan de grond alleen als bouwterrein een half miljoen pond sterling waard was.

Lady Finchwood was nu zestig jaar, gaf zich uit voor veertig, en zou bereid zijn, een knieval te doen voor hen, die haar voor dertig zouden willen aanzien.

Zij had een volwassen getrouwde dochter, die haar tot grootmoeder had gemaakt, maar dat feit verborg zij zoveel mogelijk voor de buitenwereld, en praatte over haar dochter nooit anders dan als mijn « baby ».

Lady Finchwood danste, deed aan golf, vertoonde zich op het tennisveld, ofschoon zij reeds lang niet meer een tennisracket kon hanteren, hetgeen nog steeds was toe te schrijven aan « een verstukte enkel » die haar nu al achttien jaren lang plaagde.

Zij bezocht vaak een schouwburg of een variété-theater, zij had een eigen manicure en pedicure, die tevens dienst deed als kapster voor haar permanent.

Haar juwelen en gouden sieraden waren beroemd, niet alleen in Londen,

maar ook aan de Rivièra, waar zij ieder jaar een paar maanden doorbracht, in Deauville of Biarritz en andere weelde- en badplaatsen.

Zelfs op kleine soirées kon zij niet nalaten enige van die sieraden te dragen, en daar zij thans een grote partij gaf, zo vertoonde Lady Finchwood zich deze avond met het beroemde diamanten halssnoer, in de wereld der juweliers bekend als « het Finchwoodsnoer ».

Als men die naam maar noemde, dan wist iedere juwelier in Amsterdam, Antwerpen, Nice en Parijs en in heel wat kleinere steden ook, wat er bedoeld werd, en desnoods zouden zij met dichtte ogen het befaamde snoer hebben kunnen uittekenen, waarvan de waarde door kenners op niet minder dan zestig duizend pond sterling werd geschat.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat dit kostbare snoer de hebzucht gaande maakte van zekere langvingerige heren.

Reeds tweemaal was er een poging gedaan om het te stelen, maar beide keren was de poging mislukt. Een derde maal slaagden de rovers er echter in. Dat geschiedde in Monte Carlo, aan de speeltafel, en als het ware onder de neus van de croupiers en de omzittende spelers. Het was acht uur in de avond toen het sieraad vermist werd, om elf uur werd het halssnoer te Marseille te koop aangeboden, te middernacht had men de koper weten te vinden, en om elf uur in de volgende ochtend was de dief geboeid op weg van Grenoble, waar men hem gevat had, naar Monte Carlo, waar hij terecht moest staan.

Men beschouwde de zaak min of meer als een grap.

Het collier te willen stelen van Lady Finchwood, dat ging er nog mee door, maar het ongemerkt te willen verkopen, dat stond gelijk aan een poging tersluiks de Westminster Abbey als openbare balzaal in te richten.

Intussen vond men bij Scotland Yard dit halssnoer een tamelijk lastig en onaangenaam object en er waren zelfs al brieven met de secretaris van Lady

Finchwood gewisseld, die ten doel hadden, het eens te worden over de wijze waarop het kostbare snoer het best tegen diefstal kon worden beschermd.

En zo was er dan meestal een detective-inspecteur of zelfs een super-intendant in burger aanwezig op de grote feesten, bij gelegenheid waarvan Lady Finchwood haar diamanten zou dragen.

Dat baantje was geen sinecure, want zo'n politiebeambte had al zijn aandacht nodig, bij het bewaken van de glinsterende schat, die daar om de magere, rimpelige, gele hals van de vrouw des huizes pronkte.

Het beroemde snoer was vierdubbel, en een meesterstukje van juwelierskunst.

Het was nog groter en kostbaarder dan het roemruchte halssnoer van Marie-Antoinette, en dateerde uit het midden van de 17de eeuw.

Het was de kunstzinnige arbeid van Florentijnerkunstsmiden en juweliers, en men beweerde dat het voor de eerste maal gedragen was door de infame Lucretia Borgia.

In ieder geval stond het vast, dat het sieraad bijna een eeuw lang in Rome was gebleven. Later ging 't naar Frankrijk, en daar veranderde het zeker nog wel tienmaal van eigenaar, voor het eindelijk in het bezit van Mr. Finchwood kwam, die het aan zijn vrouw ten geschenke gaf op dezelfde dag, dat de Koning hem in de adelstand verhief, en hij zich Sir Archibald kon laten noemen.

En op deze avond droeg Lady Finchwood weer het beroemde, historische halssnoer.

Het fonkelde in het licht der talrijke elektrische lampen, bij de minste beweging, die de gastvrouw maakte. Het bal was zeer geanimeerd en het was pas omstreeks elf uur in de avond, dat er een begin kon worden gemaakt met het zangrecital van de Zweedse nachtegaal en de voorstelling van de fakirs.

Men verwachtte ieder ogenblik de zangeres haar plaats bij de vleugelpiano te zien innemen, terwijl daarna de fakier Ibrahim Ali zijn wonderlijke kun-

sten zou vertonen bijgestaan door zijn assistent.

Op dit ogenblik stond de Indiër nog zwijgend, en blijkbaar in een tamelijk sombere stemming met gekruiste armen in een hoek van de zaal.

Een paar malen hadden nieuwsgierige en brutale bakvisjes een poging gedaan om hem aan te spreken, maar hij had slechts met enkele woorden en tamelijk kortaf in bijna onverstaanbaar Engels geantwoord, en zo was dus al spoedig de belangstelling van de jonge dames voor die zwijgende vreemdeling geluwd.

Ibrahim Ali droeg Europese kleding, en zijn rokcostuum zat hem onberispelijk, maar toch kon niemand een ogenblik in twijfel verkeren aangaande zijn landaard.

Hij had de grootte van de Bengalees maar de lichtbruine tint van de Hindu uit Bombay, en de fijne gelaatstrekken van de Parsi, de hoogstgeplaatste kaste, die er in Indië bestaat.

Veel was daar echter niet van te zien, want een groot gedeelte van zijn gelaat ging schuil onder de zwarte gegolfde baard die blijkbaar met grote zorg werd onderhouden.

De ogen hadden de grijsgroene kleur van sommige Indische stammen, en werden overwelfd door fraai getekende, donkere wenkbrauwen.

Het haar was sluik en diepzwart, en in het midden gescheiden.

Hij had zich enige tijd met de gastvrouw onderhouden, en zich toen teruggetrokken naar dat plekje vanwaar hij, bijna onbeweeglijk, het drukke gedoe in de zaal kon gade slaan.

Een strijkje van acht man dat was opgesteld op een estrade, niet ver van het toneel, en half verborgen door een

fraai bewerkt kamerschut, zorgde voor opgewekte dansmuziek, waarop geanimeerd werd gedanst.

De gastvrouw was overal tegelijk, sprak met al haar gasten, gaf nu en dan een opdracht aan de deftige butler, een corpulent en zeer met zichzelf ingenomen personage, en verdween nu en dan uit de zaal, om zich persoonlijk te gaan overtuigen, dat alles voor het souper in orde was, waartoe een stuk of dertig van de gasten waren uitgenodigd.

De Zweedse zangeres was een dame van de klok, want zij verscheen precies op tijd, vergezeld door haar accompagnatuur, een klein gedruild mannetje, liep vlug door de zaal, en door een deur naast het toneel. Een paar minuten later nam het bijziende heertje voor de vleugelpiano, die schuins voor het podium was neergezet, plaats en wachtte tot het gordijn van een zou wijken.

Toen klonk een zachte prelude en het werd stil in de zaal.

De Zweedse zangeres zong uitnemend. Zij had een programma gekozen van liederen van Frans Schubert en Hugo Wolff en had veel succes. Na een paar toegiftjes was het precies half twaalf, toen zij voor de laatste maal haar buiging maakte, weer te voorschijn kwam door de zijdeur, en de zaal doorliep, op de voet gevolgd door haar kleine begeleider, die haar natrappelde als een schoothondje. Er werd achter de waaiers even om gelachen, maar nog geen tien seconden later lachte niemand meer.

Want eensklaps werd het in de zaal pikdonker, Lady Finchwood uitte een kreet en gilte:

— Mijn diamanten. Mijn halssnoer.

HOOFDSTUK II

RAADSELS

Er ontstond onmiddellijk een geweldige opschudding.

Een aantal dames begonnen eveneens te gillen, en een paar heren lieten zich enige krachttermen ontvallen, die in een salon eigenlijk niet thuis horen. Om kort te gaan: zij vloekten.

Men zag niets, maar hoorde haastige voetstappen, en toen de stem van een man.

— Licht. Maar maak dan toch licht voor de duivel.

Een andere mannenstem riep daar tegen in:

— Gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik kan geen licht maken, alle schakelaars weigeren.

— Een zaklantaarn. Een kaars. Strijk

dan toch een lucifer af, werd er gegild.

Nu, dat gebeurde dan ook. Er knitserde een lucifer en een zwak vlammetje verlichtte even de zaal, onmiddellijk gevolgd door een sterker licht, dat afkomstig moest zijn van een krachtige zaklantaarn.

Het was blijkbaar de enige in de hele zaal, hetgeen niet zo heel erg te verwonderen was, want welke heer draagt er in zijn rok of tuxedo nu zo'n tamelijk zware zaklantaarn mee?

De straal van de zaklantaarn zocht vlug de zaal af, en ving eindelijk de bestolen gastvrouw, die met een krampachtig vertrokken gezicht stond te beven en te sidderen.

Het was maar al te waar. Het kostbare halssnoer was verdwenen, en mylady had haar met ringen overdekte handen nog steeds ter hoogte van haar hals, alsof zij dat lichaamsdeel wilde beschermen.

Opnieuw stegen het gejammer en de kreten allerwege op, en hier en daar begonnen enkele gasten volkomen doelloos heen en weer te lopen, totdat de stentorstem van zoëven weer beval:

— Blijft allen staan. En houdt op met dat geschreeuw, want dat helpt ons niet. Zeg dat een van de bedienden moet gaan kijken of de stoppen misschien zijn losgedraaid, in het schakelbord.

De stem scheen zoveel macht uit te oefenen, dat het geschreeuw inderdaad ophield.

De lichtbundel van de zaklantaarn zocht intussen vlug de zaal af, en bleef toen in rust gericht op de openstaande deur naar de gang.

— Wie heeft er van die deur gebruik gemaakt, vroeg de stem weer? Geen antwoord.

Het was nog altijd dezelfde stem die had gesproken, waarschijnlijk van de man, die de zaklantaarn hanteerde.

— Is de politie al opgebeld? hoorde men Lady Finchwood jammerend vragen.

— Misschien is het geprobeerd, maar waarschijnlijk te vergeefs, zei de krachtige stem. Een handige dief zal natuurlijk van te voren de telefoondraad net als het licht wel onklaar.....

Hier werd de stem onderbroken, doordat onverwacht alle lichten weer aangingen.

Alom zag men bleke, verschrikte gezichten. Bij de deur stond een klein heertje, nog wel wat zenuwachtig maar toch erg zelfbewust, dat met een schel stemmetje riep:

— De stoppen waren uit de meter genomen, maar de butler zei me, dat er reservestoppen lagen in de lade van het wandtafeltje onder het schakelbord. Ik heb er dadelijk nieuwe ingedraaid.

— Goed gewerkt, prees de stem, die tot dusver gesproken had.

En nu wist men eindelijk wie het was. Het was niemand anders dan Ibra-

him Ali, de fakir, die ook de zaklantaarn gehanteerd had.

— Hebt u die gangdeur moeten openen, om naar de meter te gaan? vroeg hij nu aan het heertje bij de deur.

— Hé? Wat? vroeg de kleine man, laat me even nadenken. Ja, die deur was open.

De fakir haalde de schouders op, dat antwoord sloeg als een tang op een varken.

— Nu, dan hebben de dieven een aardige voorsprong, zei de fakir. Laten wij de politie trachten op te bellen.

— Maar er zijn detectives in huis, riep de gastvrouw. Twee mannen van Scotland Yard. Waar kunnen die zijn gebleven?

IJverig begon men naar de twee politiemannen te zoeken.

Alle kamers, gangen en kasten kregen een beurt, en eindelijk kwam de butler zeer ontgaan vertellen, dat hij de heren gevonden had in een logeerkamer op de derde verdieping, waar zij vlak naast elkaar, geheel gekleed op een der bedden lagen, die alleen maar van de matrassen waren voorzien. Men poogde hen te wekken, maar zij sliepen zo vast, dat zelfs een leek kon begrijpen, dat die slaap niet natuurlijk was.

De fakir was onmiddellijk een kijkje gaan nemen, zodra hij het nieuws vernam, en hij haalde alleen maar even de schouders op, als iemand die ervaring heeft van zulke dingen. Hij zei tot Lady Finchwood, die hem met nog enkele gasten gevolgd was.

— Het staat voor mij vast, dat die twee mannen hierheen zijn gelokt en bedwemd. Hoe staat het met de telefoon?

— De draden zijn doorgeknipt, antwoordde een der heren, maar de butler is in een telefooncel de politie op gaan bellen.

De Indiër haalde weer de schouders op, en zei met gefronste wenkbrauwen:

— Ik vrees dat dat alles wel te laat zal zijn, mylady. U zult met ons, de avond wel als bedorven beschouwen. Zouden wij maar niet liever heengaan?

— Ja, dat is het beste, zuchtte de bestolene gastvrouw. Ik ben niet in staat, mijn plichten als gastvrouw verder waar te nemen. Het spijt mij vreselijk, maar mijn zenuwen zijn totaal in de war.

— Een ogenblikje, liet een stem zich horen.

Het was een grote, kaalhoofdige heer met het uiterlijk van een gepensioneerde kolonel, of generaal of zo iemand.

Hij had reeds een poos strak het oog gevestigd gehouden op de fakir, en zei:

— Misschien wil deze heer mij wel een paar vragen beantwoorden, voor wij vertrekken.

Iedereen keek naar de fakir, op wiens gebruid gelaat een uitdrukking van ontstemming verscheen, toen hij nors zei:

— Ik kan mij niet voorstellen, wat gij mij te vragen zoudt kunnen hebben, mijnheer. Gij denkt toch, hoop ik, niet dat ik het gestolen halssnoer in mijn zak heb?

— Neen, dat denk ik inderdaad niet. Ik geloof niet dat gij het collier in uw zak hebt... nu niet meer.

— Wat moet dat antwoord betekenen? vroeg de fakir, dreigend de heer met het militaire uiterlijk een stap naderend.

Deze bewoog zich niet, en zei koel:

— Gij kunt zelf uw gevolgtrekkingen wel maken. Om te beginnen zou ik wel eens willen weten, hoe het komt, dat gij ineens zo welbespraakt zijt, en het Engels zo uitnemend spreekt.

— Heel eenvoudig, ik hield mij aanvankelijk alsof ik slechts oppervlakkig Engels kende, om niet lastig gevallen te worden door giechelende bakvissen en leeghoofdige oude heren, gaf de fakir ten antwoord.

— Maar dan zijt gij ook geen echte Indiër, riep de heer met de krijgshaf-tige knevel heftig.

— Best mogelijk, luidde 't antwoord, maar wat doet het er eigenlijk toe, of ik een echte fakir ben, of niet? Als mijn toeren maar inslaan bij het publiek.

— Dat mag zo zijn, maar ik constateer alleen maar het feit, dat gij u be-

driegelijk uitgeeft voor een fakir, maar er is nog iets. Zoudt ge ons eens willen mededelen, wat gij omstreeks tien minuten geleden uit het raam hebt gegooid, onmiddellijk nadat het licht uitging?

Slechts heel even, bijna onmerkbaar, vertrok het gebronsde gelaat van de Indiër. Toen begon hij te glimlachen en vroeg:

— Mag ik weten, waarom juist mij de eer te beurt valt, als de dief te worden aangezien? Want, niet waar, dat bedoelt gij immers met uw insinuatie? U geeft duidelijk te kennen, dat ik het juwelen halssnoer naar buiten heb gegooid.

— Wat kan het anders geweest zijn? riep de heer met de martiale knevel woedend.

— O, maar kolonel Stingaree, wat gij daar zegt is bijna onmogelijk, zei Lady Finchwood met overtuiging. De heer Ibrahim Ali stond veel te ver van mij af dan dat hij het heeft kunnen doen.

— En mag ik weten hoe gij mij in het donker herkend hebt? vroeg de Indiër op beminnelijke toon.

— Dat was niet erg moeilijk. Er drong een flauwe lichtschijs door het raam naar binnen, en ik zag ook duidelijk uw baard. Geen der overige aanwezigen heeft zo'n weelderige haargroei aan zijn kin.

— Maar kolonel, ging de bestolene gastvrouw voort, hij is het juist geweest die het eerst heeft gezorgd dat er weer licht kwam met zijn zaklantaarn, dan is het toch onmogelijk dat hij iets met de diefstal te maken heeft.

Kolonel Stingaree scheen een ogenblik niet meer zo zeker van zijn zaak te zijn, maar toen foeterde hij:

— Dat kan hij wel gedaan hebben om de aandacht af te leiden. Een truc. Een man, die zich uitgeeft voor een Indiër, en allerlei kunsten uithaalt, zich levend laat begraven en mensen uit het publiek laat verdwijnen, die kan ook heel goed een diamanten halssnoer verdonkeremanen. Maar ik zal verder mijn mond wel houden. Ik word toch niet geloofd.

— Nu, mij dunkt dat u wel met bewijzen kunt komen, zei de Indiër sarcastisch. Men heeft niets anders te doen dan naar beneden te gaan, en in de achtertuin, waarop het bewuste raam uitziet, te zoeken naar het verdwenen halsnoer. Vindt men het, dan blijft mij weinig anders over dan te bekennen, dat ik het uit het raam heb gegooid.

De kolonel wierp een schuinse blik naar het bewuste raam en zei kortaf:

— Er zal zeker gezocht worden, maar het is de vraag of we iets vinden. Er kan daar beneden wel een handlanger hebben klaar gestaan.

— Wel ja; gaat u maar door. Waarom niet twee of drie? zei de fakir, wiens goed humeur scheen terug te keren. Alleen zou ik u de vraag willen stellen, hoe de gangdeur dan eigenlijk kwam open te staan, terwijl het sieraad toch al verdwenen was?

De kolonel beet woedend op zijn knevel, en zocht naar een bevredigend antwoord.

Hij zag wel aan de gezichten der omstanders dat hij een groot gedeelte van het gewonnen terrein verloren had.

Maar hij gaf de strijd nog niet op, want hij mompelde koppig:

— Misschien heeft daar ook wel een medeplichtige gestaan, om in geval van mislukking op een andere wijze de behulpzame hand te bieden.

— Ziet u wel, net zoals ik al zei. Dit is nu al nummer drie; straks wordt het een heel regiment.

Het gezicht van de kolonel werd purper en hij scheen een beroerte nabij.

— In ieder geval, gij zult wel zo goed zijn hier te blijven, tot de politie er geweest is, en haar onderzoek heeft ingesteld, beet hij zijn tegenstander toe.

— Met het grootste plezier van de wereld, antwoordde deze. Maar ik hoop dat het niet te lang zal duren, want ik moet om twee uur vannacht optreden in de Royal Club.

De vrees van de fakir, dat het te lang zou duren, was ongegrond, want het volgende ogenblik liet de butler een inspecteur binnen, vergezeld door enkele stevige agenten, bomen van kerels.

De kolonel trad naar voren en zei

dadelijk, nog voor iemand iets vroeg:

— Inspecteur, ik heb gezien hoe deze Indische meneer iets uit het raam wierp in de balzaal.

De inspecteur keek de fakir doordringend aan, en bromde:

— Ik heb het nooit voorzien gehad op die Indiërs. Wat heb je er op te zeggen, waarde heer?

— Alleen maar dat er een vergissing in het spel moet zijn, antwoordde de Indiër bedaard. Lady Finchwood zegt zelf, dat ik veel te ver van haar afstand, dan dat ik haar van het collier heb kunnen beroven.

— Was het iets van waarde, mylady? aldus wendde de inspecteur zich tot de vrouw des huizes.

— Of het iets van waarde was, inspecteur? kreet de bestolen dame. Mijn hemel, iedere juwelier zou er mij zonder blikken of blozen zestig duizend pond voor betaald hebben.

De inspecteur was zichtbaar geïmponeerd bij het horen van dit hoge bedrag, en ging nu aanstonds tot daden over.

Met een bevelende stem zei hij:

— Niemand mag dit vertrek verlaten zonder mijn toestemming. White, jij belt onmiddellijk het hoofdbureau op en vraagt om assistentie. Laat het huis aan alle kanten afzetten. Misschien is er wel een handlanger op het dak.

Op dit ogenblik trad de butler binnen, die blijkbaar helemaal in de war was, en zei, terwijl hij zijn meesteres iets overreikte, dat hij in de hand hield:

— Mylady, de chauffeur heeft me zo-even dit pakje gegeven. Het viel vlak naast hem neer, toen hij daar net op de binnenplaats stond.

— Dat moet hij naar buiten hebben gegooid riep de kolonel zegevierend uit, terwijl hij op de fakir wees. U allen ziet nu, dat ik gelijk had. Mijn ogen zijn gelukkig nog goed. Valt er nu nog te twifelen? Maak het open, inspecteur, en neem de man in verzekerde bewaring.

Onder algemene spanning nam de inspecteur het pakje van de butler over en opende het. Het bleek een klein, lederen etui te bevatten. Hij maakte de

lipsluiting open, en slaakte een uitroep van verwondering.

Het etui bevatte geen juwelen, maar een kleine, keurige collectie van de fijnste inbrekerswerktuigen.

Men stond de rustig glimlachende Indiër nog aan te staren, toen de deur geopend werd door een der bedienden, die echter dadelijk op zij werd gedrongen door een slanke man, in grijze demi,

en zijn slappe hoed in de hand, die zijn komst kort en duidelijk verklaarde:

— Ik zag hier enige agenten voor het huis en de huisknecht stond aan de deur. Ik ben superintendent C.I.D. Nelson van Scotland Yard. Ik kwam hier toevallig voorbij, en bied u mijn diensten aan. Een der agenten heeft mij het geval, waarom het gaat, in het kort uiteengezet.

HOOFDSTUK III

EEN BOEIENKONING

Reeds geruime tijd voor deze vertelling het licht zag was Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Grote Onbekende, alias Lord William Aberdeen, onder welke naam de meesterdief in de hoogste kringen verkeerde, de schrik van Scotland Yard, het bekende hoofdbureau van politie in Londen.

Deze instelling, die over zeer bekwame beampten beschikte, zowel ten opzichte van de gewone dagelijkse routine als voor spuurwerk bij inbraken, berovingen en halmsisdaden, had hem wel een paar keer in handen gehad, maar de aagladde delinquent, was er, geholpen door zijn assistent Charles Brand en oersterke chauffeur James Henderson, steeds in geslaagd, vaak op het nippertje van een veroordeling, te ontsnappen, tot grote woede vooral van de superintendent Sullivan een der bekwaamste detective-inspecteurs, waarover de Yard beschikte.

Korte tijd geleden was als assistent van Sullivan een nieuwe kracht aangekomen in de persoon van Howard Nelson, en zelden had de politie de beschikking gehad over een man, die zo zeer door de natuur voorbeschikt scheen, om de taak te vervullen, die hem was

opgedragen. Hij was lenig en sterk, hij schermde en schoot goed, hij had als amateur bokser naam gemaakt, hij sprak vier of vijf talen vloeiend, al was het dan niet geheel en al zonder accent, en hij bezat dat onuitputtelijke en taale geduld, dat onontbeerlijk is voor de ware speurder. Om kort te gaan, Howard Nelson is voor John Raffles een tegenstander geweest, die zijner waardig was.

Dit blijkt ten duidelijkste uit de memoires van Charles Brand, die ten grondslag liggen van de verhalen uit deze serie.

Voor het eerst in zijn loopbaan stond thans Howard Nelson tegenover de Grote Avonturier, die echter zeker in het voordeel was, want hij wist wie de man was die daar binnentrad, maar Nelson had er zelfs geen flauw vermoeden van, dat die lenige gespierde Indiër niemand anders was dan de langgezochte, stoutmoedige gelukzoeker, de onvergelykelijke flibustier.

Naar het uiterlijk was Nelson stellig wat men « een knappe vent » noemt, bijna zes voet lang, breed van schouders en smal van middel, met de gang van een beroepsbokser, het scherpe oog

van een cricketer en de lange, goed ontwikkelde spieren van een sportman die veel zwemt.

Hij was eenvoudig maar onberispelijk gekleed, en zou zelfs geen kwaad figuur hebben geslagen, in nog heel wat deftiger gezelschappen dan hier nu bijeen was.

Zijn ogen waren groot, grijs, en van een zeldzame, doordringende kracht. Hij was gewoon, zich kort en duidelijk uit te drukken en rechtstreeks af te gaan op de kern van de zaak.

Direct na zijn binnentreden in de zaal van Lady Finchwood wisselde hij snel en fluisterend een paar woorden keek even naar het étui met inbrekerswerktuigen en kwam toen langzaam wat verder het vertrek in, nadat hij de deur achter zich had dicht gedaan.

En in die stilte, die zijn komst veroorzaakte, begon Nelson met zijn heldere stem rustig te vragen:

— Wanneer vermiste u het collier, voor het eerst, mylady?

— Ongeveer een kwartier geleden, hilde het antwoord.

— Heb ik goed begrepen, dat het licht toen plotseling uitging?

— Ja, ineens werd het donker.

— Hoe lang duurde het voor er weer licht werd gemaakt?

— Ik streek al gauw daarna een lucifer af, riep de kolonel.

— En ik was zo vrij, de zaklantaarn die ik bij mij had, te ontsteken.

Een ogenblik keek Nelson hem verbaasd aan, en vroeg:

— Is dat waar?

— Ja, Ibrahim Ali was de man met de lantaarn, zei de gastvrouw, die nog altijd erg zenuwachtig was.

— En hij gaf ook instructies, riep een hoog stemmetje, afkomstig van het kleine mannetje, dat zich boven verwachting zeer efficiënt had getoond.

De detective keerde zich naar de spreker, en vroeg:

— Waaruit bestonden die instructies?

— Hij zei dat Scotland Yard moest opgebeld worden en nog het een en ander, en dat er niet zo geschreeuwd moest worden. Ik ben naar het schakelbord gegaan en heb daar nieuwe stop-

pen ingedraaid omdat, die er uit waren.

— Maar wat drommel, waarvoor dienen al die vragen? riep de kolonel kwaad. U hebt daar een étui met inbrekerswerktuigen in de hand. Zoek de eigenaar en u zult ook de juwelen vinden. Ik zag hem dat pakje uit het raam gooien en vraag mij af, hoe dikwijls ik dat nog moet herhalen. Anderen moeten het ook gezien hebben, dunkt mij.

— Wie heeft gezien dat deze Indiër iets uit het raam wierp? vroeg Nelson met stemverheffing.

Een stuk of zes gasten meldden zich aan, die misschien tot dusverre niets hadden durven zeggen.

— Wanneer gebeurde het? vroeg Nelson, meer in het algemeen.

— Direct nadat het licht uitging en mylady begon te gillen, antwoordde de kolonel.

— Hebt u gehoord dat het raam geopend werd?

— Het behoefde niet geopend te worden. Ik weet beslist dat het half open stond.

Nelson was met drie, vier stappen, bij de Indiër, en zijn stem klonk scherp, toen hij vroeg:

— Waar is het collier?

— Ik wou dat ik het wist, antwoordde de fakir. Ik heb het in geen geval in mijn zak. U kunt mij laten fouilleren.

— Ik zal zo vrij zijn, antwoordde de detective sarcastisch. Maar wij zullen niets overhaast doen. Wie gaf u dit étui inspecteur?

— De butler inspecteur.

— Ja, mijnheer... uh... inspecteur... dat was ik, zei deze corpulente man. Het viel neer vlak naast de chauffeur, die in de achtertuin een luchtje schepte.

— Om twaalf uur 's nachts? Dan schepte hij dat luchtje zeker niet alleen?

— De zaak is... hum... hij was in gezelschap van een meisje.

— Dacht ik wel. Hoe lang is dat geleden?

— Een kwartier ongeveer. Ik denk, dat hij afscheid moest nemen van zijn meisje.

— Nu, dat afscheid kan ons duur te staan komen, zei Nelson. Natuurlijk

heeft ergens in het donker een medeplichtige van de dief gestaan.

Nu wendde Nelson zich weer tot de fakir:

— Gooide u met dat étui ook het halssnoer naar beneden?

— Vraagt u dat liever aan de chauffeur want dan zou hij ook dat hebben moeten horen vallen.

— Roep die man hier, beval de detective kortaf.

Raffles stond nog steeds in zijn kledij van oosterling bij het raam, met de armen over elkaar gekruisd.

Toen de chauffeur binnenkwam, wenkte Nelson hem dadelijk bij zich en begon hem te ondervragen.

Neen, van een collier had de man niets bemerkt. Alleen was er een zwart lederen étui naast hem neergevallen. Neen, van juwelen kon volstrekt geen sprake zijn, want zo zeer was zijn aandacht niet in beslag genomen, of hij had het moeten zien. Neen, van een andere man of wie dan ook, had hij niets bespeurd. Dat wilde natuurlijk niet zeggen dat die er niet geweest kon zijn...

Nelson beëindigde zijn verhoor met een doordringende, onderzoekende blik op de chauffeur, die er niet al te leep uitzag. Nelson had de inwendige overtuiging dat de man de waarheid had gesproken, en stellig de medeplichtige niet was, naar wie hij zocht, en die er bepaald moest zijn geweest.

— Wij zullen de achtertuin doorzoeken, zei hij. Zoveel zaklantaarns meenemen, als er te vinden zijn. Maar eerst wat anders, ga met ons mee, en geen grapjes hoor.

Dit bevel was gericht tot Raffles, die nog altijd glimlachend, zich omdraaide, en geflankeerd door twee agenten, een aangrenzend vertrek binnenging, waar Nelson in persoon hem vlug maar grondig fouilleerde. Hij liet hem zelfs rok en vest uittrekken, knoopte het overhemd open, en slaakte ondanks zichzelf een kreet van verbazing.

— Wel, voor de drommel, deze Indiër is alleen maar Indiër wat zijn gezicht en zijn handen betreft.

— Dat klopt, zei Raffles rustig. U ge-

looft toch niet dat ik mij de moeite zal geven mijn hele lichaam bruin te verven. Waartoe zou dat in 's hemelsnaam dienen?

— Maar dan ben je ook geen echte fakir.

— Dat klopt weer, zei Raffles. U zult wel weten, dat er van de tien fakirs, die in variétés en bij particulieren optreden, negen volstrekt geen oosterlingen zijn. Nu, ik ben een van die negen, en de gastvrouw wist het. Gij kunt het haar zelf vragen. Ik bood haar mijn diensten aan als geboren Londeenaar. Ik liet haar foto's van mijn Indisch uiterlijk, en zij was daardoor zo geïmponeerd, dat ze mij onmiddellijk engageerde, vooral toen ik haar vertelde, dat ik in staat was, vijf personen tegelijkertijd te laten verdwijnen.

Nelson keek hem boos aan en zei tussen de tanden.

— Ik geloof dat u een buitengewoon sluw en uiterst gevaarlijk heerschap bent.

Hij nam Raffles de om het hoofd gewikkelde tulband, die wel wat op een ouderwets koud compres leek, dat vroeger vaak door de geneesheren werd aanbevolen, van het hoofd, begon het los te wikkelen, waarbij er een zeer klein voorwerp op de grond viel. Hij raapte het op. Het was een eigenaardig instrumentje van dun, buigbaar staal, waarvan de ene helft was gevormd als een zeer fijn metaalzaagje, de andere helft als een kleine, scherpe vijl.

Nelson draaide het instrumentje om en om, knikte veel betekenend, stak zijn hand uit, haalde die een paar malen door het sluike haar van de Indiër, verzocht hem zijn schoenen uit te trekken, onderzocht die met grote aandacht, stak zijn mes in de hakken, wierp de schoenen voor hem neer, en beet hem toe:

— Laat ons nu geen tijd meer zoek brengen. Zeg nu maar waar de juwelen zijn. Dat gezoek gaat me vervelen.

De glimlach week voor de eerste maal van het gelaat van Raffles toen hij op streeve toon zei:

— Ik hoop dat u mij de eer zult aandoen, mij te geloven, mijneer de in-

specteur, als ik u zeg, dat ik op dit ogenblik volstrekt niet weet, waar zich de gestolen diamanten van Lady Finchwood bevinden. Dat ze gestolen zijn geloof ik direct. Als ik al het voorneemen had, om ze mij toe te eigenen dan is een ander mij voor geweest. Mijn tijd was nog niet gekomen en ik stond veel te ver van de bestolen dame af. Zij zelf zal dat erkennen. Vraag ook eens naar de toestand van de gangdeur. Gij zult horen dat die open stond, toen het weer licht werd in de zaal, terwijl het toch vaststaat, dat die deur dicht was, tijdens het bal en het recital van de zangeres.

— Wat zou dat? Die deur zal geopend zijn door een medeplichtige.

— Ik had er dus twee?

— Twee?

— Wel, u zegt zelf, dat er een in de achtertuin heeft gestaan. En een in de zaal, die het snoer heeft gestolen, maakt twee.

Nelson beet zich even op de lippen, en zei nors.

— Trek vest en rok weer aan.

Raffles deed wat hem gelast was en een ogenblik later trad hij nog altijd scherp bewaakt door de agenten, de zaal weer binnen, waar de gasten, fluisiterend het geval stonden te bespreken.

Nelson trad op de gastvrouw toe, en zei:

— Er valt hier voor het ogenblik niets meer te doen, mylady, maar natuurlijk blijf ik hier. Ik moet het resultaat van het onderzoek van uw huis afwachten. En dan ben ik tot mijn spijt genoodzaakt, al uw gasten te verzoeken, zich te laten fouilleren. Ik zal aanstonds opbellen en om een paar vrouwelijke detectives vragen, die de dames onder handen kunnen nemen. Ik ben er van overtuigd, dat die man daar de schuldige is, maar niemand kan zeggen of hij zijn medeplichtigen niet had onder de heren of dames, die nu nog in deze zaal zijn.

Lady Finchwood verbleekte, en vroeg verschrikt:

— Is dat niet te vermijden?

— Ik vrees van niet, mylady. Wij zullen het zo discreet mogelijk doen, en

gij zelf kunt mij de personen aanwijzen, die door hun rang, stand of naam boven iedere verdenking staan, al heb ik reeds geleerd, aan die dingen niet al te veel waarde te hechten. Wat die zogenaamde fakir betreft, ik laat hem opsluiten.

— Ik kan niet geloven dat hij het deed, zei de bestolen dame zuchtend. Hij maakt zulk een sympathieke indruk. Ik hoop werkelijk dat zijn onschuld gauw zal blijken, ondanks het tasje met inbrekerswerktuigen. Weet u wel zeker dat het van die dingen waren, die inbrekers gebruiken?

— Wat gelooft u dat het anders konden zijn, mylady?

— Nu... misschien... misschien een manicuurdoosje of... een etui met huishoudelijke instrumentjes.

De detective antwoordde daarop niet eens.

— Ik zal nu voortgaan met het onderzoek, en horen wat mijn mannen te melden hebben. Morgen hoop ik u beter te kunnen inlichten.

— Steek nu de handen maar eens uit, meneer de kunstenaar, zei de inspecteur grijnslachend.

Raffles hief zijn handen op, en twee stalen banden sloten zich met een knappend geluid om zijn polsen.

Hij keek er even naar, en de glimlach kwam op zijn gezicht terug.

Voor het huis stond een politieauto geparkeerd.

De inspecteur, die het allereerst aanwezig was geweest, stapte het eerst in, daarop moest Raffles hem volgen, en een der agenten nam naast de chauffeur plaats.

Er was nauwelijks enkele minuten geleden, toen een andere wagen de politieauto op zij kwam.

En zo dicht schoof deze auto langs de politiewagen, dat de chauffeur hiervan ver naar links moest uitwijken, en bijna het trottoir was opgereden. Daar stond een lantaarnpaal en de politieauto stond, zoals men dat noemt, klem.

Op hetzelfde ogenblik stak Raffles zijn hand naar de kruk van het portier uit.

Die hand was niet meer geboeid.

De inspecteur zag het niet direct, en toen hij het zag, was het te laat.

— Wat doe je daar? brulde hij, terwijl hij Raffles bij de panden van diens rok trachtte te grijpen.

— Even sigaretten kopen, riep Raffles vrolijk, en op hetzelfde ogenblik had hij het portier geopend.

Reeds stond Raffles met zijn ene voet op straat, het portier van de andere auto ging open en het volgende moment zat Raffles naast de chauffeur. Deze gaf gas, en in het voorbijrijden schoot Raffles een kogel in een der achterbanden van de politieauto, die met een knal als een pistoolschot sprong.

De wagen begon heftig te slingeren, slipte, en kwam tegen een lantaarnpaal tot stilstand.

De inspecteur, krijtwit van schrik en woede, krabbelde het eerst overeind, en bevond dat Raffles een souvenir had achtergelaten in de vorm van een paar handschoenen van dun, bruin rubber, om het ondereinde waarvan nog de stalen boeien bengelden.

— Die verwenste fakir is beslist een boeienkoning ook, schreeuwde de overal zijn leden bevende inspecteur. Hij heeft zijn polsen kalmpjes uit de boeien getrokken. Wat 'n vent.

— En daar zitten we met de gebakken peren, besloot een der politieagenten die een paar glasscherven van de gebroken ruit uit zijn kleren schudde. Nu zul je straks inspecteur Howard horen.

HOOFDSTUK IV

VOORTBORDUREN OP EEN OUD PATROON

De chauffeur van de auto, waarin Raffles aan zijn vervolgers ontsnapt was, had het gaspedaal geheel naar onder getrapt en de wagen vloog op twee wielen de hoek van de straat om, toen nog een en nog een en toen kon wat kalmer worden gereden. Hiervan maakte Raffles gebruik door zich onmiddellijk te ontdoen van het laagje bruine kleursel, dat zijn gelaat nog bedekte. Wat zijn handen betreft, deze waren door zeer dunne, sterke rubber handschoenen bedekt geweest, welke met de boeien, achtergebleven waren in de politieauto.

Binnen enkele seconden had Raffles, door middel van een kleurloze vloeistof, die zich in een flesje bevond, hetwelk Raffles gereed vond staan in een klein kastje aan de voorzijde van de wagen, zich van Indiër weer tot Europeaan omgetoverd.

Toen keek hij eens naar zijn linker pols, die nog al rood zag en een weinig bloedde, want men schuift niet ongestraft een stalen ring met scherpe randen van zijn pols en over zijn hand heen.

De man die als chauffeur fungeerde, was niemand anders dan Charles Brand. Hij keek naar de hand van zijn vriend,

en vroeg bezorgd:

— Heb je je bezeerd?

— Het heeft niets te betekenen, amice, luidde het antwoord. Alleen een stukje vel afgeschaafd. Het is ook anders mijn methode niet, en als het kan open ik liever boeien, dan ze af te schuiven. Maar deze leken tamelijk ruim. Ik schijn me te hebben vergist. Voor het overige, het komt mij voor, dat ik mij van avond ook nog in andere dingen vergist heb. Ik geloof niet, Charles, dat ik aanleiding heb, met veel trots op deze onderneming terug te zien. Er zijn een paar domheden begaan, die vermeden hadden kunnen worden.

— Domheden door mij? vroeg Brand verschrikt.

— Neen, hoor, door mij. Laten wij het dan, uit zelfrespect, onnadenkendheden noemen. Jij gaat vrijuit, en Henderson ook. Waren jullie er niet geweest, dan zou het niet zo goed met mij zijn afgelopen, en dan had ik mijn verdiende loon gehad. Was je in de achtertuin.

— Natuurlijk, zoals je mij gezegd had.

— Jij hebt dus het ding zien vallen,

dat ik uit het raam gooide?

— Gezien en gehoord, maar ik was niet bij machte, het op te rapen, omdat die dekselse chauffeur mij te vlug af was. Ik had natuurlijk niet op hem en op zijn liefje gerekend.

— Ik evenmin. Dat zijn van die tegenslagen, die zelfs de beste kunnen overkomen. Begreep je dadelijk wat er in het pakje zat?

— Neen, wel begreep ik direct, dat het onmogelijk de diamanten konden zijn, want de afspraak was, dat je het snoer bij je zoudt houden. Overigens, binnen een minuut was ik daar in mijn schuilplaats ingelicht. De chauffeur kreeg het pakje bijna op zijn hoofd, en al was het gesprek met het meisje van nog zo tedere aard, de val van dat vrij zware ding ontging hem toch niet. Hij raapte het etui op, opende het, en het eerste, wat het meisje zei, was: Wat zijn dat voor rare dingen? Waarop hij ten antwoord gaf: Het lijken wel horlogemakersinstrumenten. Toen wist ik genoeg.

— Bleef je staan, waar je was?

— Ja, en zo onbeweeglijk mogelijk. Ik begreep dat jij de man moest zijn geweest, die dat pakje uit het raam had gegooid. Ik zag je gestalte duidelijk afsteken tegen het gordijn. Maar waarom je het deed, dat doorzag ik pas, toen de butler driftig kwam aanlopen en de chauffeur een standje maakte. Deze stelde hem toen het pakje ter hand. Het werd ineens donker achter het gordijn, ik hoorde heen en weer lopen, geroep en gegil, en toen bracht ik enkele onaangename ogenblikken door, omdat ik niet wist, wat ik moest doen. Het was als het ware een ingeving, die mij noopte op een gunstig ogenblik weer over de muur te klimmen en Henderson op te zoeken. Toen ik de politieauto geparkeerd zag, begreep ik natuurlijk wel, dat er iets was misgelopen. Maar één ding is mij nog niet helemaal duidelijk: hoe kwam het dat plotseling overal het licht uitging. Je had daar niets van gezegd.

— Geen wonder, dat stond ook helemaal niet op mijn programma, antwoordde Raffles. Om het je maar heel

kort te vertellen: er waren in het huis van Lady Finchwood reeds anderen, die hetzelfde beoogden als ik, maar die alleen wat handiger en vlugger zijn geweest. Een hunner moet de stoppen uit het schakelbord hebben gedraaid en een medeplichtige ontdeed de gastvrouw van het diamanten snoer. Ik moet ruiterlijk bekennen, dat het een meesterstukje was.

— In het donker moet die man gelegenheid hebben gehad om weg te komen, anders zouden ze jou niet voor de dader hebben aangezien.

— Zij hielden mij voor zijn medeplichtige, Charles. Ik beschouw het als een zeldzaam knap stuk werk, om het collier los te maken, er mee naar de deur te gaan, en buiten het huis te komen, zonder een spoor achter te laten. Daar kwam bij, dat de gastvrouw toen het gebeurde een heel eind verwijderd was van de deur, die ik naderhand zag openstaan, een feit, waarop ik inspecteur Nelson gewezen heb.

— Was inspecteur Nelson er bij? vroeg Brand, en er klonk schrik in zijn stem.

— Ja, het toeval bracht onze nieuwste tegenstander ten tonele. Een schrandere jongen, amice. Wij zullen nog wel eens last met hem krijgen.

Brand slaakte een zucht, en zei:

— Het is jammer van de verloren tijd en de vruchteloze moeite. En jij zelf raamde de waarde van het collier, als de stenen afzonderlijk verkocht werden, toch altijd nog op vijftig duizend pond sterling.

— Minstens, maar als je denkt, dat ik mij nu voor overwonnen verklaar, dan heb je het mis. Integendeel, ik voel mij verplicht, mijn geschokt gevoel van eigenwaarde weer te herstellen. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat iemand anders, als het ware onder mijn ogen een kostbaar juweel heeft buit gemaakt, waarop ik zelf het oog had.

Brand keek Raffles verwonderd aan, en zei toen hoofdschuddend:

— Dat lijkt me althans voorlopig volkomen onmogelijk.

— Waarom?

— Al was het maar, omdat ook de politie zich met het geval bemoeit. Je kunt toch moeilijk gelijktijdig met de politie naar de dader gaan speuren.

— Ik zie niet in waarom niet, Charles. Ik moet en ik zal dat diamanten hals-snoer in mijn bezit krijgen, dat is mij niet uit het hoofd te praten.

— Maar je hebt geen aanknopingspunt. Heb je verdachte personen gezien in de zaal?

— Niemand, en dat maakt de zaak nog al raadselachtig. Je begrijpt wel dat ik de gastvrouw onafgebroken heb gadeslagen, gedurende de tijd, die ik in de balzaal doorbracht, en ik weet zeker, dat er zich even vóór het licht uitging, in de onmiddellijke nabijheid van Lady Finchwood alleen maar vrienden van haar bevonden. De dader moet dus als het ware door een drom van dames en heren zijn heengedrongen precies op de seconde af, op het tijdstip, hetwelk hij met zijn medeplichtige had afgesproken. Toen moest hij het snoer losmaken, en daarmee dwars door een volle balzaal heen naar de gangdeur lopen...

Raffles zat een ogenblik in gedachten verzonken, en mompelde hoofdschuddend:

— Het is en blijft raadselachtig. Het grenst aan het bovennatuurlijke, tenzij we aannemen...

Hij beëindigde de zin niet, maar liet zich achterover in de kussens vallen en sloot de ogen. Zijn gelaat was verstrakt.

Intussen had Henderson het stuur van Brand overgenomen, en reed met onverminderde vaart verder, langs een weg, die men hem waarschijnlijk van te voren geïnstrueerd had te volgen.

Na geruime tijd stopte hij voor een klein huis in een der nieuwste buitenwijken, waar de bestrating nog pas ternauwernood was aangelegd.

Het was er zeer stil, en de lantaarnpalen stonden er ver uiteen.

Henderson reed de auto in de garage naast het huis.

Men stapte uit en daar Raffles nog steeds geen woord sprak, begreep Brand dat het brein van zijn vriend zich nog

steeds bezig hield met het moeilijke vraagstuk, dat hij tot iedere prijs wilde oplossen.

Brand zelf kon niet inzien, hoe er nog enige kans bestond, het snoer weer van eigenaar te doen veranderen. Uit alles bleek, dat men te doen had met een biezonder sluwe en stoutmoedige dief, die het snoer wel zou weten te behouden, waarvan hij zich met zoveel handigheid had meester gemaakt.

Het was duidelijk dat hij zich onder het mom van een der gasten had weten binnen te smokkelen.

Wel was en bleef het moeilijk, zich een doortocht te banen te midden van een aantal gasten, maar beslist onmogelijk was het niet. Er was onmiddellijk een grote opschudding ontstaan, de gasten waren door elkaar beginnen te lopen, geschrokken door de plotse linge duisternis, misschien wel vrezend voor brand door kortsluiting en wie kon er dan op letten, of er iemand tegen hen aanbodste?

Neen, voor Brand was de zaak afgehandeld, voor hem bestond er geen schijn van kans, dat Raffles nog ooit de diamanten van Lady Finchwood zou terugzien.

Raffles scheen er echter heel anders over te denken.

Zodra Henderson thee had gezet, en wat boterhammen met ham en kaas had opgediend, ontwaakte Raffles als het ware uit zijn overpeinzingen, en zei:

— Zodra wij klaar zijn, gaan we naar bed, Charles, want morgen wacht ons waarschijnlijk een drukke dag. Wij zullen de werkzaamheden eerlijk verdelen, maar ik verwacht van je, dat je mij goed zult helpen.

— Werkzaamheden? vroeg Brand onzeker. Je hebt dus al weer iets nieuws op het oog?

— Niets nieuws, amice. Wij borduren voort op een oud patroon, maar dat kan misschien nog zeer belangwekkend worden.

— Ik zie aan je gezicht, en ik hoor aan je stem, Edward, dat je een bepaald spoor denkt te volgen.

— Precies, Charles, ik koester een

verdenking, die wel eens gegrond kon blijken.

— En als de politie diezelfde verdenking eens keesterde, en je voor was?

— Dat zou jammer zijn, Charles. Maar ik geloof het niet. Want zie je, Inspecteur Nelson zal in de eerste plaats naar mij zoeken, en daarmee gaat natuurlijk een kostbare tijd verloren. En luister nu eens goed naar mij, dan zal ik je mijn zienswijze uiteen zetten, en de middelen, die ik hoop toe te passen, om de dief in handen te krijgen.

Raffles begon te vertellen, op zijn zakelijke, heldere wijze, en Brand luisterde

toe, zonder hem ook maar een ogenblik in de rede te vallen, met verhoogde gelaatskleur, en zelfs bijna vergetend te eten.

De tijd stond intussen niet stil, en het was reeds bij half drie, toen de twee vrienden zich eindelijk ter ruste begaven, in de overtuiging, dat de politie hun spoor volkomen bijster was geworden.

Maar in de politieauto werden op datzelfde moment de dunne rubberhandschoenen gevonden, waarvan er een met een weinig bloed was bevekt...

HOOFDSTUK V

WAAR KIEZELSTEENTJES AL NIET GOED VOOR ZIJN

Ofschoon het seizoen in Londen nog niet ten einde was, maakte Lady Finchwood aanstalten om naar haar buitenverblijf, waar zij hoopte, wat verkoeling te vinden, te vertrekken.

De hall stond reeds vol met tassen, valiezen en koffers en mylady had het op haar manier vreselijk druk. Zij was kribbig en nerveus en zocht ten slotte een toevlucht in haar boudoir, waar haar kamenier haar om elf uur een kopje koffie kwam brengen.

Zij was op dat uur en met de drukte voor haar vertrek natuurlijk door niemand te spreken, maar toen de butler haar kwam zeggen dat inspecteur Nelson verzocht door haar te worden ontvangen, was zij daartoe direct bereid in de hoop enig nieuws te horen over het gestolen halssnoer.

Zij trad hem aanstonds tegemoet met de vraag:

— Is er al iets ontdekt, Inspecteur?

— Tot mijn spijt nog niets, mylady, antwoordde de detective. Het doel van mijn komst is hoofdzakelijk nog enkele inlichtingen in te winnen, die misschien het onderzoek zullen vergemakkelijken.

— Inlichtingen?... Ik meende dat u nu wel alles wist over het gebeurde.

— Misschien toch wel niet, zei de detective glimlachend. Maar laten wij beginnen met het begin. Wat zou u er van denken, wanneer er eens een goede beloning werd uitgelooft voor de aanhouding van de dief?

— Dat is inderdaad een goed idee, zei Lady Finchwood opgetogen. Ik heb daar ook al aan gedacht. Wat dunkt u van tienduizend pond?

Nelson keek verwonderd op, en zei:

— Nu, dat is wel wat erg veel, dunkt mij. Een kwart gedeelte daarvan zou ruimschoots voldoende zijn.

— Waarom? Laten wij liever een groot bedrag noemen, des te meer kans hebben wij dat een medeplichtige van de dief erin loopt.

— Zolang gij wilt, zei Nelson zijn brede schouders ophalend. Tienduizend pond sterling dus. Wij zullen een kleine advertentie opstellen en in een aantal kranten laten plaatsen, dat kunt gij gerust aan ons overlaten. Ik hoop dat het zal helpen.

Hij keek even rond, en vervolgde:

— Ik bemerk dat gij gaat vertrekken?

— Ja, ik ga naar Schotland, of misschien naar Frankrijk. Mijn reisdoel is nog niet zeker. Ik was al lang van plan

te vertrekken, maar de omstandigheden hebben dat plan verhaast.

— Dat spreekt vanzelf, mylady. Ik zie tot mijn genoegen, dat gij het geval met een behoorlijke dosis optimisme aanvaardt.

— Gij hebt gelijk, zei Lady Finchwood. Natuurlijk vind ik het hoogst onaangenaam, dat ik het sieraad kwijt ben, maar onoverkomelijk is de slag gelukkig niet. Ik zit om dat halssnoer niet verlegen. Mijn juwelenkistje is nog niet leeg.

— Ongetwijfeld, maar gij zijt zo verstandig geweest, niet waar, de meeste daarvan door nagemaakte te vervangen.

Lady Finchwood, die bezig was aan de theetafel, om voor Nelson een kop koffie in te schenken, draaide snel haar hoofd om. Zij kwam naar hem toe en haar stem klonk onzeker, toen zij zei:

— Hoe weet gij dat, ik wil zeggen: hoe komt gij op die gedachte?

— Ik ben bekend met vrij wat juweliers, mylady, en zelfs met dezulken, die niet eens weten dat ik hen ken. Gij hebt onder meer de Zuidster, twee zeer fraaie oorhangers en een diadeem van grootvorstin Sonja, in de loop van dit jaar verkocht.

Lady Finchwood was zo bleek geworden als een doek en liet zich op een stoel neervallen.

Eindelijk stamelde zij:

— Wat wilt gij daarmee zeggen, inspecteur?

— Niets biezonders, mylady, antwoordde de detective met een glimlach. Ik herhaal, dat het verlies van zulk een kostbaar halssnoer menigeen zeer zou aangrijpen. Ik vind dat gij u flink houdt, en niet verraadt van uw gevoelens. Menige andere vrouw zou, de dag na zo'n beroving, in zak en as zitten, terwijl gij aanstalten maakt, om op reis te gaan. Niemand kan u dat kwalijk nemen, gij hebt natuurlijk afleiding hoognodig. Wij van de politie zullen intussen alles in het werk stellen om het gestolen sieraad terug te vinden. Wij zeggen dus tienduizend pond sterling beloning. En nu enkele vragen, wan-

neer u het goed vindt.

Er was weer wat kleur gekomen op het gelaat van de vrouw des huizes, en zij zei, ditmaal een weinig ongeduldig:

— U kunt mij vragen wat u wilt, maar ik zei u gisteravond al, dat ik mij volstrekt niet kan voorstellen, hoe alles in zijn werk is gegaan. Trouwens, als ge mij de waarheid vraagt, begrijp ik uw bezoek niet goed. U zegt zelf dat u de dader in handen hebt, heeft hij dan nog niet bekend?

— Hij heeft niet alleen niet bekend, mylady, hij heeft weten te ontvluchten gaf Nelson ten antwoord met gefronst voorhoofd. In alle ochtendbladen heeft het bericht gestaan.

— Ik heb nog geen tijd gehad om één regel te lezen. Zo, dus hij is ontvlucht. Dat is een mooie grap, en denkt gij hem spoedig weer in handen te krijgen?

— Ik hoop het tenminste. Maar als wij hem weer te pakken krijgen, is dat niet voldoende voor de bewijsvoering. Het snoer is niet op hem gevonden, en er moeten dus medeplichtigen zijn. Misschien kunt gij ons helpen, die te vinden. Gij wist natuurlijk dat die zogenaamde fakir een Engelsman is?

— Zeker, dat wist ik maar wat kwam dat er op aan? De meeste fakirs hebben Indië zelfs nooit gezien. Ik hoopte dat hij mijn gasten zou vermaken.

— Intussen moet er dan toch iemand geweest zijn die de stoppen uit het schakelbord draaide. Uw bedienden hebben echter niemand gezien.

— Dat is niet te verwonderen, want dat schakelbord hangt geheel onder in huis en mijn personeel was natuurlijk nodig, om de gasten te bedienen.

— Dat spreekt vanzelf. Apropos, neemt gij uw bedienden mee op reis?

— Neen. Hoe zo?

— Wel, omdat gij ze allen ontslagen hebt.

Lady Finchwood sprong op, met hoog rood gekleurd gelaat, en zei toornig:

— Naar het schijnt hebt gij naar zaken geïnformeerd, die niets te maken hebben met de diefstal. Gij hebt mijn personeel uitgehoord.

— Natuurlijk; dat was mijn plicht.

Trouwens, zij hebben mij ongevraagd heel wat dingen verteld, die mij te denken gaven. Zo bijvoorbeeld, dat gij de laatste drie jaren ieder seizoen in Nice hebt doorgebracht, en al die tijd een trouw bezoeker waart van de speelzaal in Monte Carlo... waar het geluk u, helaas, alles behalve gunstig gezind was. Gij hebt er grote bedragen verloren, naar men zegt.

Weer was de kleur uit het gelaat van Lady Finchwood weggetrokken, toen zij Nelson toebeet:

— Wat hebben mijn particuliere aangelegenheden uitstaande met de diefstal van mijn collier? Dat zou ik nu eindelijk wel eens willen weten. Het is waar, dat ik geld verloren heb in Monte Carlo...

— Bijna een half miljoen in drie jaren tijds, viel de detective tamelijk onbeleefd in de rede. En dat is des te betreurenswaardiger, omdat het ook met uw effecten, naar het blijkt slecht gesteld is.

Lady Finchwood keek de detective een ogenblik zwijgend aan.

Haar stem was van klank veranderd, toen zij na enige ogenblikken afgemeten vroeg:

— Wilt ge mij nu eerst eens zeggen, wat die uitweidingen, die niets met de zaak te maken hebben, te betekenen hebben? Het is waar dat ik in de laatste jaren veel geld verloren heb, en een en ander heb verkocht, en dat kwam inderdaad omdat mijn papieren mij niet opbrachten, wat ik er van verwachtte, maar ik kan volstrekt niet inzien wat die verliezen te maken hebben met de diefstal van mijn halssnoer. Noemt gij dat hulp bieden? Is dat de wijze, waarop gij de zaak onderzoekt?

— Iedereen heeft zijn eigen methode, mylady, antwoordde Nelson bedaard. Dit is nu eenmaal de mijne. Het is dikwijls heel moeilijk achter de waarheid te komen, en bij het zoeken daar naar moet men dikwijls zijpaden volgen.

— Waarom zijpaden in te slaan, als de hoofdweg u naar het doel voert? riep Lady Finchwood heftig. Het is aan u zelf te wijten, dat gij die Indiër hebt laten ontsnappen. Had hem dan beter

vastgehouden. Hij is de dader, dat weet gij evengoed als ik.

— 'k Vraag excuus, mylady, gisteren waart gij daarvan helemaal niet overtuigd. In tegendeel, u beweerde, dat de man te ver van u afstond, dan dat hij de diefstal had kunnen plegen.

— Dat zei ik in de eerste opwinding. Het was dwaasheid om zoiets te zeggen. Hij moet het gedaan hebben, want hij wierp het pakje inbrekerswerktuigen naar buiten. Dat staat toch vast, niet waar?

— Zonder twijfel, mylady. En tot nadere order zullen wij meneer Ibrahim Ali dan ook als de dader beschouwen.

— Wat komt gij mij hier dan nog lastig vallen? zei de barones ongeduldig. Tracht hem weer in handen te krijgen, dan zullen de bewijzen vanzelf wel komen.

De detective was opgestaan, en langzaam naar het raam gegaan.

Hij wierp even een blik naar buiten, glimlachte, draaide zich snel naar Lady Finchwood om, kwam tot vlak voor haar staan, en vroeg kalm, op zachte toon.

— Zeg nu maar waar het is?

— Wat bedoelt gij? stamelde mylady.

— Komaan, dat weet gij heel goed. Het collier. Waar hebt gij het verborgen? Zeg het nu maar, en misschien heeft de zaak dan geen onaangename gevolgen voor u. Gij staat op het punt om failliet te worden verklaard door uw talloze schuldeisers, en dat kan niemand verwonderen, die uw levenswijze kent.

Lady Finchwood was wederom verbleekt, maar zij wist zich te beheersen, en zei, haar lippen met haar tong bevochtend:

— Ik begrijp niet waar gij het over hebt. Het is alles onzin, wat gij daar zegt. Gij weet evengoed als ik dat de zogenaamde Indiër de dief is.

Er vertoonde zich een trek van ongeduld op het gelaat van de detective, en hij wilde iets zeggen, toen de deur geopend werd, en een agent van politie binnentrad, op de voet gevolgd door twee

anderen, die echter in de gang bleven staan.

De binnengetreden agent had een klein pakje bij zich met een dun touwtje vastgebonden, en zei:

— Neem mij niet kwalijk, chef, dat ik hier maar zo binnen val, ik heb belangrijk nieuws. Wij hebben het halssnoer terug gevonden.

Lady Finchwood uitte een kreet van verbazing en staarde de man aan, met ogen die bijna uit haar hoofd puilden.

— Wilt gij mij eens zeggen wat deze comédie beduidt? vroeg zij eindelijk ijskoud.

Nelson gaf niet dadelijk antwoord. Hij was weer naar het raam teruggegaan, waar hij de brede straat geheel kon overzien en ook een stukje van de gang.

— Zijn dat de juwelen? vroeg hij op het pakje wijzend.

— Jawel, inspecteur. Wij wisten dat u hier was. Zoëven aangetroffen bij Samuel de opkoper. Kijkt u zelf maar.

De agent gaf de inspecteur het pakje in handen, en vervolgde toen glimlachend:

— U zult het zelf moeten open maken. Ik heb geen schaartje of mesje bij de hand en de knopen van het touwtje zijn strak aangetrokken. Maar met uw handschoenen aan zal het niet gaan inspecteur. Die zult u eerst moeten uittrekken.

Inspecteur Nelson stond de man een ogenblik glimlachend aan te zien. Hij

droeg lange, bruine handschoenen, die tot over zijn pols reikten...

En plotseling, sneller dan de gedachte, greep hij de rechterpols van de agent draaide zijn arm om, en wierp hem toen zo ver mogelijk van zich af, tegen de vloer.

Voor de man was opgekrabbeld, had Nelson het raam bereikt en opengerukt. Hij hing aan de balkonrand en slingerde zich met een geweldige zwaai naar het aangrenzende balkon, gleed pijlsnel langs een regenpijp omlaag.

De man, die zich als Inspecteur Nelson had voorgedaan, was al om de hoek van het huis verdwenen, en rende naar een daar geparkeerde auto.

Hij rukte het portier open, schoof zich naar de chauffeur, trok het portier dicht en riep opgewekt:

— Rijden maar, Charles. Het is zoals ik dacht. Twijfel is niet meer mogelijk. Maar die Nelson is een slimmerik. Hij stuurde een van zijn mannetjes die mij wilde dwingen, mijn beschuttende handschoen uit te trekken. Hij moet van een der bedienden hebben gehoord, dat een dubbelganger hem voor was, en toen dadelijk een val hebben uitgezet. Ik heb een glimp van hem boven in de gang gezien.

Raffles trok onderwijl het touwtje van het pakje stuk, dat niets anders bevatte dan wat kiezelsteentjes.

— Alstublieft, mompelde hij glimlachend, ziehier het prachtige halssnoer.

HOOFDSTUK VI

DE VLUCHT NAAR FRANKRIJK

Het was aan Raffles volstrekt niet te merken, dat hij zo juist aan een groot gevaar ontsnapt en de politie weer eens te slim af geweest was.

Het eerste wat hij deed, was zijn handschoenen uit te trekken, die hem met dat warme weer erg hinderden. Hij bekeek zijn pols, die nog een weinig gezwollen was en zei glimlachend tot Brand:

— Dat is morgen over en er zal niets meer van te zien zijn.

Op dat ogenblik stopte Henderson voor het huis dat Raffles onder het mom van Lord William Aberdeen bewoonde. De twee vrienden stapten uit en Raffles zei tot Henderson:

— Zet nu als de weerga de auto in de garage, neem een taxi en ga terug naar de Kensington Road en houd Lady Finchwood goed in de gaten. Als zij er vandoor gaat, direct opbellen.

De twee vrienden stapten uit, gingen het huis binnen en reeds in de hal

vroeg Brand:

— Wat kwam Inspecteur Nelson er eigenlijk doen?

— Wel inlichtingen inwinnen.

— Maar hoe kon hij vermoeden, dat de imitatie Nelson dezelfde zou zijn als de ontvluchte fakir, de man met de geschramde pols?

— Wel, dat was de enige, die een rol had gespeeld in de kleine comédie, en die zich blijkbaar goed wist te vermommen. In ieder geval was het een poging waard, en de lange bruine handschoenen moesten natuurlijk wel argwaan wekken. Het is ongebruikelijk voor een man om handschoenen aan te houden, als men een bezoek aflegt, dat weet je net zo goed als ik.

— Nog een vraag... Weet je zeker dat Lady Finchwood het halsneer heeft?

— Ja, tenminste als ik nog schuld kan lezen op een menselijk gelaat. Trouwens alles wees er op. Het is een feit.

dat Lady Finchwood een hartstochtelijk speelster is en veel geld heeft verloren. Eveneens brachten onze nasporingen van deze ochtend aan het licht, dat ze huizen en landerijen heeft verkocht, soms ver onder de waarde en veel van haar mooiste juwelen van de hand heeft gedaan, en deze heeft laten vervangen door namaak. En het vooruitzicht, dat men haar failliet zou verklaren, gaf haar de genadeslag, maar bracht haar tegelijkertijd op het denkbeeld, het enige echte en zeer waardevolle sieraad op slinkse wijze te onttrekken aan haar bezit. Want ongetwijfeld zal alles met beslag zijn belegd. Ik moet zeggen dat het biezonder slim bedacht is, maar er zijn een paar onhandigheden begaan, en die brachten mij het eerst op de gedachte, dat we hier wel eens met een gefingeerde diefstal te doen konden hebben. En tijdens mijn bezoek was haar houding zodanig, dat ieder spoor van twijfel moest verdwijnen. Ik ben er nu zeker van, dat ze tijdens het gehele eerste onderzoek, die juwelen bij zich heeft gehad, na ze zelf in het donker te hebben afgedaan. Geen wonder, dat ze een beloning van tienduizend pond durfde uitloven.

— Maar wat had zij dan zelf met de juwelen willen doen?

— Wel, natuurlijk ergens in het buitenland verkopen. Waarschijnlijk met de hulp van een medeplichtige, denklijk dezelfde die voor het uitdraaien van de stoppen zorgde. Was het je bekend dat ze er een vriend op nahoudt?

— Neen, daar wist ik niets van. Een vrouw van over de vijftig.

— Toch is het zo. Die vriend is nauwelijks vijf en twintig jaar. Je hoeft niet te vragen waar het hem om te doen is.

— Maar dan heeft hij dat halssnoer waarschijnlijk al.

— Dat geloof ik niet, want zo smoorlijk verliefd is zij niet, of zij zal liever zelve de juwelen onder haar berusting houden. Waarschijnlijk is hij reeds vertrokken, en zal zij zich op een vooruit afgesproken plaats bij hem voegen. **Het is nu maar zaak voor ons, die**

plaats te ontdekken.

— Maar zou ze nu nog wel vertrekken, nu ze alles weet?

— Alles weet? Maar beste Charles, ze weet volstrekt niets. Ze zal hoogstens hebben begrepen, dat die fakir haar bedrogen heeft. Dat zal Inspecteur Nelson haar wel dadelijk hebben duidelijk gemaakt. Het is jammer dat hij tien minuten te vroeg kwam. Ik geloof dat ik haar wel zou hebben weten te bepraten het halssnoer af te staan. Het is eeuwig jammer, want, niet waar, wij kunnen ons op een prik voorstellen, wat er gaat gebeuren met het geld, dat zij voor het halssnoer hoopt te ontvangen. Het wordt opgemaakt in gezelschap van die mooie Mr. Brian Millway. Cocktailparties, de speelbank, de wedrennen, dure toiletten, en binnen een jaar is ook dat geld weg, en dan zou Millway haar natuurlijk toch in de steek laten. Ik kan het beter bevesteden.

— Maar als Nelson nu eens dezelfde ontdekking deed als jij gedaan hebt?

— Dan is het spel natuurlijk uit, Charles, want dan wordt zij gearresteerd, en wandelt de gevangenis binnen. Maar ik geloof niet dat hij het ontdekken zal. Hij is nog niet zo ver als ik, en dan: hij is in het nadeel, door zijn vaste overtuiging dat de fakir de dief is.

— Maar als dat zo is, riposteerde Brand, welke verklaring zou hij dan geven aan de terugkeer van die Indiër als zijn dubbelganger?

— Er is maar één verklaring, Charles; als Nelson zou de fakir misschien kans zien, ook nog een hoog bedrag voor een premie in de wacht te slepen. Dat klinkt volstrekt niet zo onwaarschijnlijk. Hoe het ook zij, voor het ogenblik moet hij wel geloven, dat de fakir de dader is, ik zelf zou dat ook doen, in zijn plaats. Wij hebben dus een grote voorsprong op hem, en zullen daar gebruik van maken.

Op dit ogenblik ging de telefoon, en Raffles nam de hoorn van de haak. Hij wisselde een paar van de overgekomen wachtwoorden, en ging toen voort:

— Ja, James, ik ben het zelf. Drie bedienden al vertrokken? Goed, neen, het was ook niet nodig om hen na te gaan. Het is ons alleen om de vrouw te doen. Kamenier ook weg? Met bagage? Dacht ik wel. Wacht ons dan maar aan het Victoria Station. Is voor de overtocht alles in orde?!? Goed, Tot straks dan James. Wacht daar even en als zij van een auto gebruik mocht maken, volg haar dan, als het moest tot Dover toe. Wat zeg je? Zwerven er al verdachte types om het huis? Zien ze eruit als deurwaarders? Zet dan goed je ogen open. Dan zal zij wel langs de kleine tuindeur ontsnappen.

Na dit telefoongesprek begonnen de twee vrienden direct hun valies te pakken, hetgeen niet veel tijd kostte, want die valiezen en handkoffers stonden altijd gepakt en al klaar.

Binnen tien minuten waren de twee mannen gereed, en juist toen zij de kamer zouden verlaten, rinkelde de telefoon opnieuw.

Brand, die er het dichtst bijstond, nam de hoorn op, luisterde even, dekte deze toen met zijn hand af, en zei tot Raffles:

— Zij is zoëven door het tuindeurtje weggeglip, en heeft een taxi genomen. Henderson vraagt wat hij doen moet.

— Wat ik hem zoëven zei. Hij moet haar volgen, al was het naar Dover. Maar zo ver zal zij waarschijnlijk niet met een gewone taxi gaan. Laat Henderson het Victoria Station, binnen een kwartier opbellen.

Brand bracht de boodschap over, en binnen enkele seconden was alles geregeld. Juist bijtijds, zoals Henderson later verzekerde, want de taxi met de vluchtelingen had reeds bijna de hoek van de Kensington Road bereikt, en dan zou hij ze natuurlijk uit het oog verliezen.

Raffles en Brand waren ongeveer twaalf minuten later met hun bagage aan het station. Nog voor Raffles de telefooncel geheel binnen was, ging de schel rinkelend over.

Hij nam dadelijk de hoorn van de haak, na de deur te hebben gesloten, en de wachtwoorden werden gewisseld.

— Goed, neem een auto en volg ze, maar zorg dat je niet in het oog loopt. Wij zullen de trein nemen, die over tien minuten vertrekt... Neen, in Dover behoeft je je alleen maar te overtuigen, of zij de boot neemt, die op onze trein vaart. Tot straks.

Raffles hing op, ging de telefooncel uit, en droeg Brand op, kaartjes te nemen naar Dover.

Zij hadden een coupé eerste klas voor zich alleen, en konden vrijuit met elkaar spreken.

— Je denkt dus dat ze zal oversteken? vroeg Brand na de bagage in het net te hebben gedeponeerd.

— Daar valt, dunkt me, geen ogenblik aan te twifelen. Wat moet zij anders in Dover zoeken?

— Zou zij geen gevaar meer lopen, als ze een maal in Frankrijk is?

— Tenminste niet van de zijde van de politie, antwoordde Raffles, met een veelzeggende glimlach. Ik geloof niet dat de Engelse politie haar in een vreemd land wegens zulk een vergrijp zal arresteren. Er is trouwens door niemand een klacht ingediend, en het faillissement is nog niet uitgesproken, Charles.

De trein had intussen het station reeds verlaten en stoomde met een snelheid van negentig kilometer per uur naar Dover.

Maar de door Lady Finchwood gehuurde wagen moest ook zeer snel zijn, want hoe scherp Brand ook uitkeek, hij zag niets van het voertuig, en evenmin van de auto, van Henderson op de brede weg, die bijna overal evenwijdig en dicht naast de spoorweg loopt.

Het was echter best mogelijk, dat trein en auto's elkander in een van de steden waar de trein moest stoppen, waren gepasseerd.

De trein kwam precies op tijd het station van Dover binnen rollen, dat op geen vijf minuten gaans van de pier ligt, waar de kanaalboten meren.

Raffles en Brand hadden nauwelijks het station verlaten, of zij zagen niet ver van de uitgang, Henderson op post staan. De reus zag ook hen onmiddellijk, maar hij vertrok geen spier van zijn gelaat, en deed alsof hij hen vol-

strekt niet kende.

In het voorbijgaan fluisterde Raffles hem snel en voor anderen onhoorbaar toe:

— Volg ons, op een meter of twintig afstand.

Raffles en Brand liepen zonder overhaasting verder, totdat zij een plantsoen bereikten, dat zich over bijna de gehele lengte van de kade uitstrekt, en waar zich slechts zeer weinig mensen ophielden.

Daar hielden zij hun schreden in, tot Henderson zich bij hen had gevoegd, en aanstonds vroeg Raffles:

— Wat voor nieuws?

— Ze is al aan boord, mylord.

— Alleen?

— Voor zo ver ik kan nagaan was zij zonder gezelschap.

— Maar, mij dunkt, begon Brand, als wij eens aan boord van het schip gingen, zou de gelegenheid niet gunstig zijn, om tijdens de overtocht...

Raffles liet hem niet uitspreken en zei:

— Neen, Charles, dat is te gevaarlijk. Daarop zijn wij volstrekt niet ingericht. De overtocht duurt maar een paar uur en je kunt er zeker van zijn, dat zij het halsnoer goed verstopt heeft. Ze laat het natuurlijk geen ogenblik slingeren. Laten wij maar rustig wachten tot zij in Parijs is, daar zal alles gemakkelijker gaan, vlugger, en ook veiliger. Is de boot in orde, James?

— Klaar om uit te varen, mylord.

— Waar is de auto?

— In de torengarage, mylord, ik heb het reu in mijn zak.

— Goed, dan kunnen we aanstonds vertrekken. Ik zou het liefst voor de Kanaalboot aankomen.

— Wij kunnen er wel minstens een half uur eerder zijn, mylord, de « Zeemeeuw » slaat de boot met stukken.

— Laten wij ons dan inschepen. Hoe meer voorsprong hoe beter. Het duurt nog tien minuten voor de Kanaalboot vertrekt.

De drie mannen verlieten het plantsoen, liepen de kade af, en begaven zich naar een steiger die het eigendom was van de « Royal Yacht Club » Hier

lag doorgaans de « Zeemeeuw » het vlugge, zeewaardige motorjacht van Raffles voor anker.

Zij zouden juist de steiger opgaan, toen Brand Raffles bij de arm greep en met zijn hoofd een beweging maakte in de richting van een snel voorbijrijdende auto, waarin slechts een enkele man gezeten was.

— Ben je er zeker van?

— Absoluut. Hij scheen biezonder veel haast te hebben. Kijk eens, hij laat de chauffeur stoppen bij de grote steiger.

Dan gaat hij dus met haar mee.

— En het is hoog tijd, want daar luidt de scheepsklok voor de derde maal. Over drie minuten gaan ze weg.

Raffles hield, half verborgen achter de muur van een administratie kantoorje Millway scherp in het oog. Hij schijnt nogal opgewonden te zijn, luidde zijn commentaar.

— Ik dacht eigenlijk dat hij reeds in Parijs zat, zei Raffles hoofdschuddend. Misschien is er iets gebeurd, dat zijn plannen gewijzigd heeft. Laten wij nog even wachten, het doet er niet toe, of wij een paar minuten verliezen. Wij kunnen toch veel eerder dan de boot in Calais zijn.

Men maakte reeds aanstalten de loopplank in te halen, toen Millway eindelijk, zonder een enkel stukje bagage bij zich, de valreep opsnelde. Hij was nauwelijks aan boord, of de loopplank werd ingehaald.

Driemaal liet de boot een dreunend gefluit horen. De trossen werden losgegooid en de schroef geeselde het lichtgroene water.

Toen de boot loskwam van de kade, kon Raffles door zijn kijker heel duidelijk Millway en Lady Finchwood over de reling zien leunen.

Na gekeerd te zijn met de steven zeewaarts gewend, stoomde de boot nu langzaam tussen de havenpielen door toen er met razende vaart en op gevaar af, in de bocht om te slaan, een grote auto kwam aanrijden, die vlak voor de aanlegsteiger met een ruk stopte.

Er zaten drie mannen in, waarvan er een in uniform was.

Raffles was te goed bekend met alle politieautoriteiten in de grote Engelse havensteden, om hen niet onmiddellijk te herkennen.

Het was de hoofdinspecteur van politie van Dover.

En de man die met hem uitstapte, en het vertrekkende schip nijdig nakeek, kende hij sedert enige dagen nog heel wat beter.

Het was Howard Nelson, de detective van Scotland Yard.

— Wat doet die hier? vroeg Brand fluisterend, die hem eveneens herkend had.

— Hij moet iemand op die boot hebben, en die iemand heet naar alle waarschijnlijkheid Brian Millway, antwoordde Raffles laconiek. Laten wij ons nu direct inschepen, want ik wil tot iedere prijs voorkomen, dat Nelson Lady Finchwood aan boord van dat schip ook in handen krijgt.

HOOFDSTUK VII

HET HALSSNOER BEREIKT ZIJN BESTEMMING

Toen de « Zeemeeuw » de haven van Dover uitvoer, scheen de zon de drie passagiers recht in het gezicht.

Het was een prachtige dag, en de zee was spiegelglad.

In een oogwenk waren zij tussen de havenhoofden uit, en in volle zee.

Henderson stond aan het roer en hield het oog strak gevestigd op de grote Kanaalboot die fullspeed koers zette naar de Franse havenplaats Calais.

Raffles had zijn kijker weer aan het oog gebracht, en tuurde naar de kade.

Het voortreffelijke instrument liet hem al spoedig zien, dat er enige mannen langs de steigers renden, en ten slotte in een boot sprongen. Hij kon duidelijk zien, dat die boot grijs was geverfd, en op de boeg van een groot, zwart nummer was voorzien.

Raffles herkende het vaarttuig dadelijk als een van de snelste boten, waarover de havenpolitie van Dover beschikt.

— Wat doen zij toch? vroeg Brand, die vol spanning naar de kust keek.

— Er wordt daar ginds een politieboot in orde gemaakt, luidde het antwoord, en je behoeft niet te vragen waarvoor. Het schijnt een ernstige zaak te zijn, het gaat stellig niet om dat halssnoer, Charles. Het komt mij heel onwaarschijnlijk voor, dat Nelson in die korte tijd hetzelfde zou hebben ontdekt als ik.

— Zou die Millway misschien nog iets anders op zijn kerfstok hebben?

— Dat vraag ik mij ook af. Een vent van zijn slag zal wel het een en ander op zijn geweten hebben. En het is niet mogelijk, dat hij in zijn wanhoop de vrouw zal verraden aan wie hij natuurlijk alleen uit hebzucht het hof heeft gemaakt.

— In dat geval zouden wij dat halssnoer wel eens kwijt kunnen zijn.

— Daarom ben ik ook vast van plan, te voorkomen dat 't paar aan boord van

de kanaalboot wordt gearresteerd, zei Raffles met vaste stem.

— Maar zou dat het plan wel zijn? Die boten van de kanaaldienst zijn zeer snel. Zou de politieboot het schip kunnen inhalen?

— Waarom niet, als wij het ook kunnen? Maar het zal moeten gebeuren binnen de driemijlsgrens, in ieder geval niet in de Franse wateren.

— Maar het is een Engels schip, Edward.

— Dat doet er niet toe. Zodra het zich binnen de Franse grenzen bevindt, is het onderworpen aan de Franse wetten. En behalve dat is er ook een speciale vergunning nodig, om iemand aan boord van een schip te arresteren. Herinner je maar eens de arrestatie van de vrouwenmoordenaar Crippen. Hij wist vermomd aan boord van een schip te komen, dat naar een Amerikaanse haven onderweg was. In een snelvarende motorboot zette een man van Scotland Yard hem na, en juist even voor het territoriale gebied van de Verenigde Staten wist hij de mailboot in te halen, en kon toen zijn man arresteren. Een kwartier later zou het niet meer mogelijk geweest zijn, want dan zou dat Engels schip tot nader order Amerikaans grondgebied zijn geworden.

— Maar intussen lopen wij ook groot gevaar, Edward, zei Brand.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, Inspecteur Nelson, die zich natuurlijk ook zal inschepen, zal zich afvragen, wat die snelle boot in de nabijheid van het schip te betekenen kan hebben, en hij zal informaties vragen, misschien wel door middel van een draadloze zender.

Raffles gaf geen antwoord. Er was een diepe rimpel in zijn voorhoofd. Hij tuurde onafgebroken naar de grijze politieboot, die het volgende ogenblik zeker van wal zou steken.

Binnen vijf minuten zou de achtervolging beginnen, en Raffles wist maar al te goed, dat die snelle politieboot binnen tien minuten de kanaalboot zou hebben ingehaald. Een paar politieambten zouden aan boord klimmen, en Millway zou worden uitgenodigd, hen

te vergezellen. Daarbij kwam dat het best mogelijk was, dat de politie reeds verdenkingen koesterde tegen de vrouw ook. Dan was het twee vliegen in één klap.

Eensklaps wendde Raffles zich tot Brand, en vroeg kortaf:

— Er zijn toch geweren aan boord?

— Jazeker, twee uitstekende karabijnen, antwoordde Brand, maar je bent toch niet van plan op die politieboot te gaan schieten?

— Dat ben ik integendeel wel degelijk van plan. Dat wil zeggen, ik zal het niet persoonlijk doen, maar jou daarvoor uitnodigen, want jij bent onze beste schutter.

Brand deed een stap achteruit, en stamelde:

— Maar Edward... hoe kunnen wij dat nou doen... zo, zonder provocatie?

— Stel je gerust, amice, ik denk er geen ogenblik aan, je uit te nodigen de heren daar aan boord overhoop te schieten. Maar wel zal ik een beroep moeten doen op je scherpschutterstant. Ik zie dat zij draadloze aan boord hebben. Ik kan duidelijk de antennemasten onderscheiden. Ik zou graag willen dat je die om te beginnen onschadelijk maakte. Anders zullen zij aanstonds, tenminste wanneer zij voorzien zijn van een arrestatie bevel naar de kapitein van de kanaalboot seinen, dat hij vaart moet minderen.

— Ik zie er wel kans toe, maar daarvoor zal ik dichterbij moeten komen.

— Daartoe zal ik je de gelegenheid geven.

Raffles boog zich voorover, en tuurde nog eens door zijn kijker naar de kanaalboot, die langzamerhand kleiner werd.

Toen riep hij een paar woorden naar Henderson, die dadelijk naar de kleine machinekamer ging, waar de krachtige Bronsmotor stond, terwijl hij zelf aan het roer ging staan.

Onmiddellijk beschreef de boot een grote boog, zo snel dat het kielzog bijna een gesloten cirkel van wit schuim vormde.

Brand ging naar de kajuit, opende daar de gaverkist, nam er een van de

beste karabijnen uit, laadde het wapen zorgvuldig, en begaf zich toen weer naar dek.

Aan boord van de politieboot konden men nu zelfs met het blote oog duidelijk drie of vier mannen aan het dek onderscheiden. Op de voorplecht en op het achterdek verhieven zich de beide masten, waartussen de zend- en ontvangstdraad van de radio was gespannen.

Op 'n wenk van Raffles knielde Brand achter de kajuit neer, en bracht zijn karabijn in de aanslag. Op dat ogenblik bedroeg de afstand tussen de beide boten zeker nog twee honderd meter.

— Een beetje dichterbij, verzocht Brand. Om op twee honderd meter afstand een stok van een duim dik door te schieten is wel wat veel verlangd.

Er verliepen nog enkele minuten, en toen riep Raffles:

— Opgepast James, zet de motor af.

De boot gleed op eigen vaart door. Brand legde zorgvuldig aan, er klonk een droge, scherpe tik, en met enig gekraak van splinterend hout kwam een van de antennemasten naar beneden.

— Well done! riep Raffles met schitterende ogen. Zij zullen wel minstens tien minuten nodig hebben, om de schade te herstellen.

— Is een mast voldoende?

— Eerlijk gezegd...

— Dan ook de andere maar, viel Brand hem rustig in de rede.

En weer klonk het geluid als van een zweepslag, en de tweede mast maakte een potsierlijke buiging, en viel toen over boord van de politieboot.

Daar was natuurlijk enige verwarring ontstaan, waarvan Raffles onmiddellijk profiteerde om het roer om te gooien en de oorspronkelijke koers te vervolgen.

— Nu hebben we zeker wel twintig minuten genomen en dat is juist voldoende, riep Raffles vrolijk uit. Volle kracht vooruit, James. Charles, leg dat geweer nu maar weg, en ga het zendtoestel bedienen.

— Wat moet ik seinen? vroeg Brand verwonderd.

— Je moet seinen: « Politie. stop. Vaart minderen, stop. Houdt ongemerkt een oog op een vrouw en een man aan boord. De man is op het allerlaatste ogenblik aan boord gekomen, toen de valreep al werd ingehaald. De dame is van middelbare leeftijd, lang en mager. Houdt ze in de gaten tot dat wij aan boord kunnen zijn. »

Brand had de woorden stenografisch op een bloknoot genoteerd en verdween in het hokje, waar de zender stond.

Intussen kliefde de « Zeemeeuw » met grote snelheid de golven, en een paar minuten later was de afstand reeds zo groot geworden, dat het grijze bootje steeds kleiner werd, en de omvang van de kanaalboot snel in grootte toenam. Het was duidelijk dat de kapitein de boodschap ontvangen had, en daarnaar had gehandeld.

Ieder seconde won de « Zeemeeuw » aanzienlijk terrein, en er waren nog geen tien minuten verlopen, of de snelle motorboot voer op dezelfde hoogte van het slechts langzaam, met halve kracht opstomende schip.

Bijna alle passagiers hingen over de reling en keken nieuwsgierig naar de ranke motorboot.

De valreep was reeds neergelaten, Brand had de bootshaak genomen, en het volgende ogenblik klom Raffles met de vlugheid van een kat naar het dek, waar hij door de kapitein ontvangen werd. Deze was zichtbaar opgelucht en zei:

— Ik ben blij dat u er bent. Ik bevind mij in een zeer onaangename positie. De man die gij op het oog hebt, heeft zeker iets gemerkt, en zich in zijn hut verschanst. Hij is gewapend, en hij dreigt, iedereen overhoop te zullen schieten, die de deur durft te openen.

— En de dame?

— Die heeft hij met geweld mee naar binnen getrokken, want zij verzette zich. Van het ogenblik af dat hij aan boord kwam, hebben die twee ruzie staan maken. Ik kreeg de indruk, dat hij haar dreigde.

— Nu, dat zal hij lang genoeg gedaan hebben, zei Raffles droog. Waar is die hut?

— Een ogenblik, hebt u een arrestatiebevel, en mag ik uw aanstelling zien?

Zwijgend nam Raffles een papier uit zijn portefeuille, ontvouwde het en toonde het de kapitein, die het vluchtig doorlas en teruggaf. Hij had het ook grondig kunnen bestuderen, en zou dan nog niets bijzonders ontdekt hebben, want het stuk was niet nagemaakt, maar volkomen echt, Raffles bezat nog veel meer van dat soort documenten.

— Ik zal u er heen brengen, en u de hut aanwijzen. Maar als het te vermijden is, geen Wild West aan boord van mijn schip. Wij houden niet van die films.

— Ik zal trachten, de zaak snel en geluidloos af te doen, zei Raffles.

De kapitein bracht hem naar een gedeelte van het bovendek, waar niemand aanwezig scheen te zijn. Hij wees op een rij dekhutten, en zei zacht:

— Het is No. 13.

— Nu, dat tref ik, zei Raffles olijk. Dat voorspelt niet veel goeds voor de bewoner.

— Maar denk erom; hij staat vlak achter de deur, en daarnaast is een grote patrijspoot, zoals gij ziet.

Raffles had de situatie reeds opgenomen, met een enkele blik. Het was een dubbele rij hutten, met een gemeenschappelijke achterwand, waarvan de deuren respectievelijk aan stuur- en bakboord uitkwamen op een wandeldek. Tussen de deuren en de reling was een ruimte van meer dan twee meter.

— Laat mij nu maar eens begaan, zei Raffles.

Hij trok zich terzijde van de huttenrij terug, en wipte vlug op de platte daken. Hij bemerkte direct dat het schip reeds vele jaren in de vaart was, en dat de dunne bedekking van planken hier en daar uiteen week. Hij schoof zich voorzichtig voort tot aan hut N° 11 en bemerkte een paar reten in het dak van de hut daarnaast. Hij bracht zijn oog boven een van die kieren en zag Millway voor de patrijspoot staan, krijtwit, van woede, en met een browning in de vuist.

Raffles haalde zijn eigen wapen te

voorschijn, zocht de grootste opening op, die hij vinden kon, legde zorgvuldig aan en vuurde.

Daar binnen klonk een kreet, gevolgd door een knetterende vloek. De kogel had het wapen in de hand van Millway verbrijzeld, en twee vingers van die hand geraakt.

Vlug stak Raffles zijn vingers in de spleet en rukte de dunne planken los.

Op hetzelfde ogenblik dat hij in de hut sprong, rukte Millway de deur open maar zag zich aan alle kanten de pas afgesneden door passagiers en matrozen.

Toen rende hij ongeacht zijn bloedende hand, naar de reling, en schreeuwde:

— Dan zal ook niemand ze hebben.

— Mijn collier. Mijn halssnoer, klonk plotseling een stem. Die stem kwam van de kant van 't lage bed, in een hoek van de hut, waarop Lady Finchwood lag uitgestrekt, groen van woede en schrik. Hij gaat er met mijn juwelen vandoor, de ellendeling.

In andere omstandigheden zou men zeker om deze vreemde uitdrukking gelachen hebben, maar de kans om er vandoor te gaan was voor de vluchteling al bijzonder gering.

Er was maar één uitweg, en die koos Millway dan ook. Met een luide vloek slingerde hij zich over de reling.

Raffles had hem echter niet uit het oog verloren. Hij stapte bedaard op de brede houten leuning, dook onvervaard op hetzelfde ogenblik de dief achterna, en kwam op geen meter afstand naast hem in het water terecht. Hij was echter veel eerder weer boven, wachtte kalm af tot de andere eveneens zou verschijnen, greep hem toen in zijn kraag, en verdreef met een goed gerichte kaakslag iedere lust bij Millway, om zich nog verder te verzetten. Hij zwom snel met hem naar de « Zeemeeuw », waar Brand in grote spanning het gehele voorval had gadegeslagen. Henderson trok de drenkeling aan boord, alsof hij een half verzopen kat aan boord haalde.

Raffles doorzocht onmiddellijk zijn kleren, en had het volgende ogenblik het kostbare kleinood in handen.

— Ziezo, zei hij kalm, dat is dat.

En nu voortgemaakt. Daar komt de politieboot al aan. Wij zullen de kanaalboot zolang mogelijk tussen ons en dat lastige bootje plaatsen.

— En wat moeten wij met dit heerschap doen? vroeg Brand, op Millway wijzend.

— Bind hem aan de valreep. Vlug een touw.

In een paar seconden was Millway, die langzamerhand bijkwam, op de derde trede van de valreep van de kanaalboot met een dik touw stevig vastgebonden.

Toen de kapitein van de kanaalboot langzamerhand de waarheid in zijn verward brein voelde opdagen, toen was er van de « Zeemeeuw » en nog veel min-

der van het kostbare halssnoer der weeklagende eigenares iets te bespeuren. Die zat in een hut tranen met tuiten te huilen.

Wat Millway betreft, de man werd gezocht wegens een zeer ernstig geval van oplichting en hoorde twee weken later drie jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf tegen zich eisen.

Lady Finchwood, volkomen ontrederd en met rode ogen van het huilen, ontving twee dagen later van onbekende zijde een cheque ten bedrage van vijf duizend pond sterling, met de welgemeende raad van « Een onbekende » erbij, met dat bedrag een nieuw en een nuttiger leven te beginnen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE GIJZELAARSTER

